

Sygn. akt V GC 648/12 upr

WYROK

W I M I E N I U R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J

Dnia 8 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Karolina Krzemińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marzenna Ornaf

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2013 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa **E. Z.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w K.**

o zapłatę 2.052,65 zł

I. umarza postępowanie co do kwoty 2.052,65 zł,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki ustawowe odsetki od kwoty 2.052,65 zł od dnia 16.10.2012r. do dnia 16.01.2013 r.

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 817,00 zł tytułem kosztów procesu w tym kwotę 617,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 648/12 upr

UZASADNIENIE

Powódka E. Z. wystąpiła z powództwem przeciwko (...) spółka z o.o. w K. domagając się zasądzenia kwoty 2.052,65 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16.10.2012r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 18.10.2011r. nabyła u pozwanej lewarek hydrauliczny za cenę 2.052,65 zł netto (2.524,76 zł brutto). W dniu 7.02.2012r. pozwany przyjął reklamację urządzenia albowiem nie działało ono prawidłowo. W dniu 18.06.2012r. pozwany uwzględnił reklamację. Aby jednak samochód powódki mógł w tym czasie funkcjonować w dniu 18.02.2012r. nabyła ona u pozwanego drugi lewarek hydrauliczny. W dniu 8.10.2012r. powódka ponownie zgłosiła reklamację pierwszego lewarka. W tym samym dniu zareklamowała także drugi lewarek albowiem on także uległ uszkodzeniu. W dniu 8.10.2012r. powódka złożyła pozwanemu oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży pierwszego lewarka albowiem naprawa nie dała rezultatu i wkrótce uległ on ponownie uszkodzeniu. Zażądała w nim zwrotu ceny netto w terminie 7 dni. Oświadczenie doręczono pozwanemu w dniu 8.10.2012r. a zatem

od 16.10.2012r. pozostawał on w opóźnieniu. Powódka była uprawniona do odstąpienia od umowy na podstawie art.560§1 kc. Wezwanie do zapłaty pozostało bez odpowiedzi.

Strona pozwana (...) sp. z o.o. w K. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznała fakt zawarcia umowy sprzedaży lewarka hydraulicznego, zgłoszenia jego reklamacji i jej uznania po konsultacji z producentem w dniu 18.06.2012r. a także ponownego zgłoszenia przez powódkę reklamacji w dniu 8.10.2012r. wraz z oświadczeniem o odstąpieniu od umowy i żądaniem zwrotu ceny. Pozwana zaprzeczyła aby dała podstawę do wytoczenia powództwa skoro nie odmówiła żądaniu powódki, uznała także drugą reklamację i zwróciła cenę gdy tylko skonsultowała się z producentem towaru. Pozytywna ocena reklamacji nastąpiła po 9 dniach od jej zgłoszenia a decyzja aby „zrobić korektę” została podjęta tego samego dnia, w którym producent części wypowiedział się na temat reklamacji. Wniosek pozwanej o zwrot kosztów procesu nie jest więc zasadny gdyż poniesiono je bez „konieczności” w rozumieniu art.108 kpc.

Wskazała, że niezrozumiałe jest przytaczanie w pozwie kwestii zakupu drugiego lewarka albowiem po jego zareklamowaniu pozwana zwróciła powódce cenę jego zakupu i żądanie pozwu go nie dotyczy.

Pozwana podniosła również zarzut ewentualny utraty przez powódkę uprawnienia do odstąpienia od umowy sprzedaży i żądania zwrotu ceny na podstawie art.563§2 kc skoro wadliwość zakupionego towaru dała się zauważyć po upływie jednego dnia używania rzeczy kupionej, co wynika z treści potwierdzenia zgłoszenia reklamacyjnego (...) a następnie (...). Reklamacje zostały zgłoszone po upływie 111 dni ((...)) i 112 dni ((...)) od dnia wydania rzeczy, przy czym po raz pierwszy zareklamowana część pracowała w samochodzie przez 1500 km a za drugim razem przez 150 km. W związku z tym pozwana nie dochowała niezwłocznego terminu do zgłoszenia reklamacji przez co utraciła uprawnienia z rękojmi. Żądania powódki zostały przez pozwaną zrealizowane w ramach dobrych relacji z klientem a nie w wyniku odpowiedzialności za wadę fizyczną towaru.

Pozwana podniosła też zarzut ewentualny pisemnego zrzeczenia się przez powódkę roszczenia, wskazując, że w oświadczeniu z dnia 18.06.2012r. zawartym w treści dokumentu „realizacja zgłoszenia reklamacyjnego nr (...)” mąż powódki oświadczył, że w związku z wymianą towaru „uznaje za zaspokojone wszelkie obecne i przyszłe roszczenia związane z zakupem reklamowanego towaru”. Przedstawiciel powódki był uprawniony do złożenia takiego oświadczenia , gdyż to on w imieniu powódki kupował i odbierał towar oraz zgłaszał jego reklamacje.

Pozwana wskazała także, że powódka nie udowodniła wadliwości zakupionego towaru.

W piśmie procesowym z dnia 11.02.2013r. pełnomocnik powódki w związku z zapłatą przez pozwaną w dniu 16.01.2013r. kwoty należności głównej w wysokości 2052,65 zł ograniczył żądanie pozwu do odsetek ustawowych od w/w kwoty od dnia 16.10.2012r. do dnia jej zapłaty oraz kosztów procesu (k.40 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18.10.2011r. strony w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej zawarły umowę sprzedaży w ramach której powódka jako kupująca nabyła lewarek hydrauliczny (...) za cenę 2.524,76 zł brutto (2052,65 zł netto).

okoliczność niesporna

a nadto

dowód: - wydruk z CEiDG powódki – k. 30 akt

- odpis KRS pozwanej – k. 24-29

- faktura vat nr (...) z 18.10.2011r. – k. 7 akt

W dniu 7.02.2012r. powódka zgłosiła reklamację zakupionego towaru powołując się na jego niesprawność. W treści dokumentu przyjęcia reklamacji nr (...) wskazano, że towar „nie działa prawidłowo, po odpowietrzeniu działa max 1 dobę”. Wskazano również, iż „przebieg na części” wynosi 1500 km.

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - zgłoszenie reklamacyjne nr (...) – k. 9 akt,

Reklamacja wysłana została do dostawcy części i uznana przez niego w dniu 23.02.2012r.

Pozwana rozpatrzyła pozytywnie reklamację powódki w dniu 18.06.2012r. i wydała jej uszkodzoną część po dokonaniu regeneracji, co stwierdzone zostało dokumentem w postaci „realizacji zgłoszenia reklamacyjnego nr (...)”. W jego treści zawarte było oświadczenie o akceptacji sposobu rozliczenia reklamacji i uznaniu za zaspokojone wszelkich obecnych i przyszłych roszczeń związanych z zakupem reklamowanego towaru. Dokument ten został podpisany przez J. Z..

okoliczność niesporna

a nadto

dowód - realizacja zgłoszenia reklamacyjnego nr (...) – k. 10 akt,

- wydruk z programu komputerowego pozwanej – k. 31 akt

Dnia 8.10.2012r. powódka ponownie zgłosiła reklamację przedmiotowego towaru załączając do niej oświadczenie o odstąpieniu od umowy i żądaniu zwrotu ceny kupna w terminie 7 dni. W treści dokumentu przyjęcia reklamacji nr (...) wskazano tożsamą jak w przypadku pierwszej przyczynę reklamacji oraz „przebieg na części” 150 km.

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - zgłoszenie reklamacyjne nr (...) – k. 12 akt,

- oświadczenie o odstąpieniu od umowy – k. 14 akt

W dniu 17.10.2012r. reklamacja została zakwalifikowana pozytywnie przez pozwaną a w dniu 23.11.2012r. wysłana do dostawcy części. Dnia 6.12.2012r. reklamacja została uznana przez dostawcę.

dowód - wydruk z programu komputerowego pozwanej – k. 31 akt

W dniu 16.01.2013r. pozwana uiszcza na rzecz powódki kwotę 3.233,40 zł, na którą składał się również zwrot ceny kupna w kwocie 2.052,65 zł za sporny lewarek.

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - potwierdzenie przelewu – k. 33 akt,

- korekty faktur vat – k. 32,34 akt

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Żądanie pozwu po ograniczeniu powództwa obejmowało jedynie odsetki za opóźnienie w płatności (art.481§1kc). Ponieważ jednak przesłanką żądania odsetek jest istnienie świadczenia, dlatego przedmiotem rozważań Sądu będzie zasadność roszczenia o zwrot ceny kupna spornej części samochodowej.

Zgodnie z treścią art. 560§1 kc jeżeli rzecz sprzedana ma wady, kupujący może od umowy odstąpić albo żądać obniżenia ceny. Jednakże kupujący nie może od umowy odstąpić, jeżeli sprzedawca niezwłocznie wymieni rzecz wadliwą na rzecz wolną od wad albo niezwłocznie wady usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona przez sprzedawcę lub naprawiana, chyba że wady są nieistotne.

W ocenie Sądu powódka była uprawniona do odstąpienia od umowy z pozwaną w oparciu o w/w przepis.

Wbrew twierdzeniom pozwanej, istnienie wad fizycznych spornego towaru wynika w sposób jednoznaczny nie tylko z dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony, w tym przez samą pozwaną ale również z faktu spełnienia świadczenia w toku niniejszego procesu.

Z wydruku komputerowego z systemu pozwanej obrazującego historię zgłoszenia nr (...) (k.31) wynika, że reklamacja powódki zakwalifikowana została pozytywnie przez samą pozwaną a następnie wysłana do dostawcy części, który również uznał w/w reklamację.

Ponadto spełnienie przez pozwaną świadczenia w toku niniejszego procesu i już po otrzymaniu przez nią odpisu pozwu, bez jakiegokolwiek zastrzeżenia w treści przelewu również przemawia za przyjęciem, iż sprzedany przez nią towar był wadliwy. Jeśli bowiem, jak twierdzi pełnomocnik pozwanej, żądania powódki były każdorazowo zaspokajane w ramach „dobrych relacji z klientem a nie w wyniku odpowiedzialności za wadę towaru” to mając świadomość wytoczenia powództwa pozwana zaspokajając roszczenie powinna dać temu jakikolwiek wyraz – chociażby w treści przelewu. Przeciwno twierdzeniom pełnomocnika pozwanej przemawia również fakt, iż reklamacja została uznana przez dostawcę towaru.

Ponadto jak wynika z dokumentu o nazwie „realizacja zgłoszenia reklamacyjnego nr (...)”, towar po zgłoszeniu pierwszej reklamacji był naprawiany. Świadczy o tym stwierdzenie „wydano na oddział po regeneracji”. Skoro wymagał on naprawy, to zasadnie można przypuszczać, iż musiał być wadliwy, tym bardziej, iż również w przypadku pierwszej reklamacji dostawca części uznał ją za zasadną (por. wydruk z systemu pozwanej obrazującego historię zgłoszenia nr (...) - k.31). Opis uszkodzenia wskazany w drugiej reklamacji jest zaś tożsamy z opisem zawartym w reklamacji pierwszej.

Powyższe fakty pozwalały w ocenie Sądu zasadnie wnioskować o wadliwości przedmiotowego towaru (art.231 kpc).

Ponieważ, jak już wyżej wskazano, sporna część była uprzednio przez pozwaną naprawiana w ramach zgłoszenia reklamacyjnego nr (...), to powódce w związku z ponownym stwierdzeniem wadliwości towaru przysługiwało prawo do odstąpienia od umowy.

W myśl zaś art.560§ 2 kc jeżeli kupujący odstępuje od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej.

Skutkiem skorzystania przez kupującego z prawa do odstąpienia od umowy jest więc obowiązek zwrotu otrzymanych świadczeń. Obowiązek ten powinien być zrealizowany w oparciu o przepisy o odstąpieniu od umowy wzajemnej, wśród których podstawowe znaczenie ma art. 494 k.c. Przepis ten stanowi o zwrocie wszystkiego, co strony otrzymały w wyniku niweczonej umowy, wyłączając możliwość powoływania się na brak wzbogacenia.

Po stronie pozwanej istniał więc obowiązek zwrotu ceny kupna spornej części w kwocie dochodzonej pozwem, tj. 2.052,65 zł (kwota netto) wynikającej z faktury vat nr (...) z dnia 18.10.2011r., którą pozwana ostatecznie zwróciła jednak z opóźnieniem.

Obowiązek zwrotu świadczeń z umowy następuje bowiem już z chwilą rozwiązania umowy w wyniku oświadczenia o odstąpieniu od umowy przez jedną ze stron. Skoro pozwana nie dokonała zwrotu świadczenia w wyznaczonym przez powódkę 7 dniowym terminie, to pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, co czyni zasadnym zastosowanie art. 481 § 1 i 2 k.c. Odstąpienie od umowy nastąpiło w dniu 8.10.2012r., zaś 7 dniowy termin wyznaczony przez powódkę upłynął w dniu 15.10.2012r. Od 16.10.2012r. powódce należne więc były odsetki ustawowe aż do dnia dokonania zwrotu ceny kupna, tj. do dnia 16.01.2013r.

Nie można przy tym uznać za zasadne twierdzeń pozwanej, iż nie dała ona podstaw do wytoczenia powództwa, gdyż nie odmówiła żądaniu powódki i zwróciła cenę gdy tylko skonsultowała sprawę z producentem, zaś jej działania nie były opieszale. Swych działań pozwana nie mogła bowiem uzależniać od stanowiska producenta spornej części, gdyż jako profesjonalista w swej branży winna dokonać oceny zasadności reklamacji we własnym zakresie. Roszczenia pomiędzy sprzedawcą a producentem części pozostają bowiem irrelevantne z punktu widzenia zasadności roszczeń powódki. Jeśli zaś pozwana wymagała wsparcia technicznego dostawcy części, to powinna sobie je zapewnić niezwłocznie. Tym czasem jak wynika z wydruku systemu komputerowego pozwanej (k.31) w dniu 17.10.2012r. reklamacja została „zakwalifikowana pozytywnie” przez pozwaną, jednak do producenta wysłana została dopiero w dniu 23.11.2012r. a więc po upływie ponad miesiąca. Producent uznał reklamację już w dniu 6.12.2012r., zaś pozwana znowu potrzebowała ponad miesiąca na zwrot ceny kupna. Ostatecznie więc zwrot ceny nastąpił po upływie 3 miesięcy od dnia odstąpienia od umowy, co nie może być uznane za działanie nieopieszale.

Za niezasadny uznać należało zarzut pozwanej co do utraty uprawnień z tytułu rękojmi w oparciu o art.563§2 kc.

Zgodnie z jego treścią przy sprzedaży między osobami prowadzącymi działalność gospodarczą utrata uprawnień z tytułu rękojmi następuje, jeżeli kupujący nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie, a w wypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej wykryciu.

Używając w art. 563§2 k.c. niedookreślonego zwrotu "niezwłocznie" ustawodawca pozostawił organowi orzekającemu swobodę dokonania oceny, czy w okolicznościach konkretnej sprawy zawiadomienie sprzedawcy o wadzie rzeczy nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki. Nie sposób przyjmować tutaj obowiązywanie jakiegoś określonego terminu (por. wyrok SN z dnia 7 lutego 2008 r., V CSK 410/07 LEX nr 457907).

Rzeczą pozwanego jest przy tym wykazanie faktów niweczających prawo powoda (art. 6 kc). W przypadku uprawnień z rękojmi za wady, obowiązkiem sprzedającego jest więc wykazanie, że kupujący nie dochował aktów staranności, lub że ich dochowanie było spóźnione (por. wyrok SN z dnia 14 listopada 2008 r., V CSK 174/08).

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik pozwanego powoływał się na fakt, iż wadliwość zakupionego towaru dała się zauważyć po upływie jednego dnia używania rzeczy kupionej, co wynikać miało jakoby z treści zgłoszeń reklamacyjnych (...) i (...). Faktycznie w dokumentach tych zawarto stwierdzenie „nie działa prawidłowo po odpowietrzeniu działa max 1 dobę”. Stwierdzenie to nie pozwala jednak wywnioskować ile czasu minęło od nastania tej „1 doby” do zgłoszenia reklamacji. Wywnioskować tego faktu nie można również z zawartego w dokumencie stwierdzenia, iż „przebieg na części” w przypadku I reklamacji wynosił 1500 km a drugiej 150 km. Nie wiadomo bowiem, ani kiedy (podczas przebycia którego kilometra) ujawniła się wada, ani też w ciągu jakiego czasu zostały przebyte w/w odległości. Należy przy tym podkreślić, iż w obu zgłoszeniach reklamacyjnych nie wskazano, kiedy stwierdzono usterkę, pomimo, że stosowna rubryka znajduje się w treści dokumentu.

Powyższe nie pozwala więc na stwierdzenie, że zawiadomienie pozwanej o wadzie nastąpiło z nieuzasadnioną zwłoką.

Niezasadny był również zarzut pozwanego dotyczący zrzeczenia się przez powódkę roszczenia.

Oświadczenie zawarte w dokumencie o nazwie „realizacja zgłoszenia reklamacyjnego nr (...)” nie zostało bowiem podpisane przez powódkę. Pełnomocnictwa do złożenia takiego oświadczenia przez J. Z. nie można zaś domniemywać jedynie na podstawie faktu złożenia reklamacji czy też dokonania przezeń odbioru części po rozpatrzeniu reklamacji.

Ponadto do zwolnienia z długu na podstawie art. 508 kc może dojść tylko przez umowę zawartą pomiędzy wierzycielem a dłużnikiem, na mocy której wierzyciel zwalnia dłużnika z długu, a dłużnik zwolnienie przyjmuje, czy inaczej rzecz ujmując: wierzyciel zrzeka się wierzytelności, a dłużnik to zrzeczenie przyjmuje. Samo oświadczenie wierzyciela o zwolnieniu dłużnika z długu nie jest wystarczające. (por. A. Rzetecka-Gil, Komentarz do art. 508 Kodeksu cywilnego, komentarz LEX/el. 2011). Wprawdzie forma umowy o zwolnieniu z długu jest dowolna, a oświadczenie każdej ze stron może być złożone również per facta concludentia – w sposób dorozumiany, to jednak zachowanie pozwanego po złożeniu oświadczenia o zrzeczeniu się roszczenia nie pozwala na przyjęcie, iż do zawarcia takiej umowy doszło. Pozwana nie tylko bowiem przyjęła kolejne zgłoszenie reklamacyjne powódki ale dodatkowo zakwalifikowała pozytywnie reklamację a następnie wysłała ją producentowi (por. wydruk z systemu komputerowego pozwanej). Nie sposób uznać za logiczne takiego zachowania w przypadku, w którym pozwana zawarłaby skutecznie z powódką umowę o zwolnienie z długu wynikającego z roszczeń z tytułu rękojmi.

Mając powyższe względy na uwadze sąd uwzględnił żądanie w całości i zasądził na rzecz powódki odsetki ustawowe od kwoty 2.052,65 zł od dnia 16.10.2012r. do dnia 16.01.2013r.

Sąd dał przy tym wiarę zgromadzonym w sprawie dowodom z dokumentów albowiem ich prawdziwość nie była przez żadną ze stron kwestionowana.

Sąd uznał zaś za zbędne przesłuchania świadka G. B. wskazanego w odpowiedzi na pozew albowiem teza dowodowa na jaką został on zawnioskowany „przebieg postępowań reklamacyjnych” została w sposób dostateczny wykazana dowodami z dokumentów w postaci: przyjęcia zgłoszeń reklamacyjnych nr (...) i nr (...), realizacji zgłoszenia reklamacyjnego nr (...) oraz wydruku z programu komputerowego pozwanej a zatem przesłuchanie świadka zmierzało jedynie do przedłużenia niniejszego postępowania.

Z uwagi na cofnięcie przez pełnomocnika powódki pozwu co do kwoty 2.052,65 zł, sąd umorzył postępowanie w tej części na podstawie art. 203§1 kpc w zw. z art. 355§1kpc, albowiem okoliczności sprawy nie wskazywały na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem, z zasadami współżycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa (art.203§4 kpc) (punkt I wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. Zgodnie bowiem z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i judykatury Za stronę przegrywającą sprawę w rozumieniu przepisów o kosztach procesu należy także uważać pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (por. postanowienie SN z dnia 6 listopada 1984 r., IV CZ 196/84, LEX nr 8642). Zaspokojenie roszczenia powódki nastąpiło w dniu 16.01.2013r. a więc już po doręczenie pozwanej odpisu pozwu.

Sąd uwzględnił przy tym koszty procesu w wysokości wynikającej ze spisu kosztów przedłożonego na rozprawie w dniu 08.04.2013r. Na koszty te składały się: opłata od pozwu w kwocie 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 600 zł ustalone na podstawie ustalone na podstawie §6 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 ze zm.).